

За любов до України вислали у сталінські табори

Минулого вівторка своє 90-річчя відзначила патріотка України Марія Дулік із села Великий Стидин

Привітати ювілярку з поважною датою прибули члени районного братства ОУН-УПА Марія Дідух та Зоя Борейчук, сільський голова Великостидинської сільської ради Марія Деркач. Разом з вітальними словами, квітами та подарунками старожителі вручили подяку від Костопільської районної ради та РДА за жертвність та внесок у виховання підростаючого покоління.

Тяжке життя прожила баба Марія. У її батьків народилося десятеро дітей, шестеро з яких померли в ранньому віці. Батьки жили бідно, через що ї діти достатку не знали. Сім'ю годувало власне поле та тяжка селянська праця.

У роки Другої світової війни два Марійчиних брати, Григорій та Степан, вступили в Українську Повстанську Армію. Обоє загинули від рук радянських НКВДистів. У 1946 році арештували і її.

- Спочатку відвезли у Деражне, - згадує той лихий час Марія Дулік. - На допитах били, на ніч ставили у холодну воду. Я нічого їм не говорила, тож згодом відвезли у в'язницю до Рівного. Там знову допитували, а закінчилося все тим, що присудили 25 років тюрми, а згодом вислали до Сибіру. Затим відвезли на пересильний пункт у Львів, звідки етапували в Комі АРСР. Там тяжко працювала на лісоповалі. Дуже часто, коли йшли з бараків на роботу, спі-

вали українські пісні. Конвоїри кричали: «Замолчіте, бандьори!»

Після смерті Сталіна мою справу переглянули. Зважили на те, що під час повстанського руху я була неповнолітня і звільнили. Всього ж пробула на засланні у сталінських таборах шість років дев'ять місяців та одинадцять днів.

У хаті баби Марії висить багато вишитих картин. Це праця її невтомних рук. На покуті в кухні - вишитий портрет Тараса Шевченка. Поряд з ним висить ікона Богородиці з маленьким Ісусом на руках.

- Господь оберігав мене в лихі часи, а твори невмирущого Кобзаря додавали сил та віри в прийдешній день. Дякую Богу, що подарував мені довгий вік.

Бажаю усім українцям єднатися та любити нашу рідну Україну, - сказала на прощання Марія Дулік.

Олександр НИКОНЧУК